

OKO EKUMÉNY

Moje budoucnost je ve tvých rukou...

Tato slova jsem dříve vztahoval jen na hodinu smrti. Nyní jsem se je naučil chápat jinak: Ve tvých rukou Bože, je celý můj život, všechny mé dny, hodiny a okamžiky.

MARTIN LUTHER

Tříkrálová sbírka 2022

Aktuální informace naleznete na adrese:

www.trikralovasbirka.cz

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 1. XX.ročník Vychází v lednu 2022

On sám bude pokojem

Vážení a milí, prorok Micheáš (kolem roku 725 př. Kr.) v 5,1-4a mluví o vládcí, který se narodí v Betlémě, že jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám bude pokojem. My křesťané toto proroctví chápeme jako výrok o Ježíši Kristu, který do lidstva vstoupil jako novorozeně. Jako dítě, které nechce nikoho ohrožovat, ale dojímat svojí krásou, něhou a pokojem. Tento pokoj pak přináší do života srdcí těch, kteří se k Němu obracejí. Obzvláště jeho pokoj nás oslovuje, když se zastavíme, poklekneme a spočineme v Něm. Jedu-li do Prahy a mám-li čas, zacházím do kostela k Pražskému Jezulátku, a člověk spočine a ani mu nevádí neustálý příliv poutníků a turistů do tohoto kostela. A nejen já, ale i další poutníci z celého světa se tam zklidňují a spočívají v pokoji. O vánocích, když se budeme dívat na betlémy a necháme si čas a ochotu k uctění si Jezulátka, bude nás naplňovat svým pokojem, který pramení ve veliké Boží dobrotě a lásce. Jestliže neumíme vyjadřuji, že Ježíš se rodí jako děťátko a už tím způsobem přináší pokoj, tak mě tak napadá, že každé narozené dítě by mohlo být nositelem pokoje, míru. Vždyť v dítěti se naplňuje společná láska manželů - muže a ženy. Ale někdy mohou být děti tvůrci pokoje vědomě i pro dospělé. Nedávno jsem se modlil za mír mezi Ukrajinci a Rusy. Potom ke mně někdo přišel a říkal, že u nich na škole ruské i ukrajinské děti spolu krásně vycházejí a když některé něco nepěkného, nenávidného od svých rodičů do školy přinesou, tak že je samy napomenou. Kéž by přinesly mír a přátelství těmto dvěma bratrským národům.

Milí dospělí, naslouchejme i dětem a možná tam nalezneme i my cesty k pokoji. Ale naučme se naslouchat Ježíši, neboť On pokoj přináší jistě. Požehnané vánoce.

J. Lízner

Marie Terezie Savojská
***11.května 1694 - † 20.února 1772**

V dějinách našeho kraje nebylo mnoho takových mecenášek jako byla tato vévodkyně Marie Terezie Anna Felicitas. Byla čtvrtou dcerou a sedmým dítětem z dvanácti potomků knížete Jana Adama z Lichtenštejna a kněžny Edmundy, rozené hraběnky z Ditrichštejna.

Když oba její bratři předčasně zemřeli, otec se rozhodl zajistit bohaté dědictví pro svých pět dcer, a to na úkor lichtenštejnského rodového světenectví.

A tak se v roce 1712 (což naše farnost vzpomněla při mši svatí v roce 2012) ujala osmnáctiletá princezna Marie Terezie rozlehlého panství tehdy zvaného Černý Kostelec (současný název je od roku 1920, Škvorec, Uhřetěves, Plaňany a Čechy pod

Kosířem. Marie Terezie se ukázala jako dobrá hospodářka a otcovo dědictví rozmnožila o mnoho dalších panství a statků. Roku 1760 získala Kounice u Českého Brodu a o čtyři roky později např. Rataje nad Sázavou. Podle údajů z roku 1741 byla příjmem 62 967 zlatých z dominikálu devátou nejbohatší vrchností v Českém království.

Dne 24.října 1713 se v zámecké kapli sv.Vojtěcha konala její svatba s nejstarším synovcem proslulého maršála Evžena Savojského polním podmaršálem a nositelem řádu Zlatého rouna Tomasso Emanuele vévodou de Savoy-Carignan (1687-1729). Za necelý rok se manželům narodilo jediné dítě – syn Eugen Jean Francois, vévoda de Soissons (1714-1734). Vévodský pár pak žil střídavě na panstvích v Čechách a v paláci ve Vídni. Velmi šťastné manželství skončilo, když se vévoda na honu v kolodějské oboře nakazil neštovicemi a 28.října 1729 zemřel. S vojenskými poctami byl pohřben v Savojské kapli chrámu sv.Štěpána ve Vídni, kterou nechala vybudovat jeho žena. Další tragédií v životě vévodkyně se stala smrt jediného syna, který zemřel 23.zář 1714 na zimnici ve vojenském táboře u Mannheimu.

Vévodkyně pak obrátila svou mysl k charitě a spasení.

Pokračování příště, R. Jozíf

Z historického kalendáře

2.ledna 982
2.ledna 1927

zemřel první pražský biskup Dětmár (1040 let)
zemřel Josef Bombera, světící biskup pražský, od roku 1922 generální superior a ordinář Československé armády (95 let)

6.ledna 1957

zemřel Josef Skupa, český loutkoherec, tvůrce Spejbla a Hurvínka (65 let)

7.ledna 1957

zemřel Josip Plečnik, slovinský architekt, autor úprav Pražského hradu i kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze-Vinohradech (65 let)

11.ledna 1997

přijal biskupské svěcení Václav Malý, pomocný biskup pražský (stříbrné biskupské svěcení)

15.ledna 1622

se narodil Moliere (Jean Baptiste Poquelin), francouzský herec, spisovatel a dramatik (400 let)

19.ledna 1942

se narodil Josef Hrdlička, emeritní pomocný biskup olomoucký (80.narozeniny)

20.ledna 1612

zemřel císař Rudolf II., český král v letech 1576 až 1611 (410 let)

21.ledna 1862

zemřela Božena Němcová, spisovatelka (160 let)

22.ledna 1922

zemřel Benedikt XV., římský papež v letech 1914-1922 (100 let)

23.ledna 1937

zemřel Josef Pekař, český historik (85 let)

30.ledna 1947

zemřel Josef Martin Nathan, světící biskup olomoucký (75 let)

31.ledna 1962

zemřel Vlasta Burian, český filmový a divadelní komik (60 let)

O Vánocích jsme slyšeli andělova slova:
„Nebojte se, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid: Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán“ (Lk 2,10-11).

Kéž Vás tato radost a síla z ní plynoucí provází i celým rokem 2022.

Vaše redakce

Uzávěrka příštího čísla je 22. ledna 2022

Mariánská poutní místa

83. Jihlava – kaple Panny Marie Bolestné v kostele sv. Jakuba

Kapli na severní straně kostela sv. Jakuba nechali v letech 1701-1703 přistavět jihlavští premonstráti (ti ve městě působili v letech 1468-1567 a pak 1599-1950). Stavba byla financována především z darů jihlavských občanů nebo jihlavských rodáků.

Kaple má osmihranný půdorys a na hlavním oltáři z třicátých let 18. století stojí gotická Pieta (kterou podle legendy údajně ve volném čase vyřezal jakýsi učedník ve sklepě). Dřevěná gotická Pieta, vévodící celé kapli, byla zhotovena neznámým umělcem kolem roku 1330. Není pochyb o tom, že patří

k jedinečným gotickým skvostům Evropy.

Vstup do kaple střeží dvě sochy havířů patrně z let 1741–1749. Z třicátých let stejného století pochází bohatě zdobená kovaná mříž, na které jsou umístěny na vytvarovaném plechu obrazy sv. Jakuba Většího a sv. Norberta, Piety a znaky strahovského kláštera. Autorem je patrně Václav Jindřich Nosek. Štuková výzdoba stěn byla svěřena Giocomo Antonio Corbellinimu. Na nástěnných malbách se spolupodíleli již zmíněný Václav Jindřich Nosek a Michael Václav Halbax (učitel P. Brandla a V. V. Reinera). V lunetách jsou andělé nesoucí atributy Kristova umučení, ve štukových rámech nahoře mučedníci a premonstrátské světci a pod nimi je vyobrazena sv. Anna, Jáchym, Jan Evangelista, Dismas, Jakub Větší, Jan Křtitel a Josef.

Autor sochařské výzdoby není znám. Sochy představují sv. Václava, Augustina, Norberta a Florianu. Barokní oltář s gotickou Pietou pochází ze třicátých let 18. století. Malé varhany na hudební kruchtě zhotovil v roce 1728 Václav Pantíček.

Vybral R. Jozíf

Mons. ThLic. František Kohlíček

*11. května 1914 – †29. ledna 2007

František Kohlíček se narodil v městečku Buštěhrad na Kladensku rodičům Alžbětě a Václavu. Rodiče byli chudí, maminka služka, tatínek dělník v hutích.

Jako dvanáctiletý začal studovat na Arcibiskupském gymnáziu v Praze-Bubenci. Po maturitě v roce 1934 nastoupil do bohosloveckého semináře, odkud ho rektor Josef Beran (pozdější arcibiskup a kardinál) poslal do Říma. V tzv. Nepomucenu zůstal šest let.

Na kněze byl vysvěcen v Římě v červnu 1939. Rodiče už na slavnou událost přijet nesměli, nedostali povolení. Kohlíček se vrátil do okupovaného země a válku prožil jako kaplan v Příbrami a v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Vinohradech, kam nastupoval za kněze, odvečeného do Dachau. Osvobození vítal stejně, jako ostatní, ale zároveň sledoval politický vývoj se znepokojením.

V roce 1946 se stal vicerektorem bohosloveckého semináře, do komunistického puče normálně pracoval, ale pak se kolem něj začínala zatahovat síť. Ne proto, že by se účastnil odbojových aktivit, nýbrž proto, že odmítal podřídit své jednání a přístup k bohoslovcům i k víře bolševickým požadavkům.

V roce 1950 byl na krátkou dobu internován v Želivi, posléze byl odsouzen k osmnácti letům odnětí svobody ve vykonstruovaném procesu. Trest si odpýkával na Mírově, v Leopoldově, ve Valdicích a na Jáchymovsku.

Propuštěn byl s podlomeným zdravím na amnestii v roce 1960, poté pracoval jako dělník v gumárnách. V roce 1969 se stal kaplanem v kostele sv. Antonína v Praze-Holešovicích. Věnoval se zde hlavně pastoraci dětí, mládeže a rodin. Z Prahy musel odejít a krátce působil jako kněz na Plzeňsku. Na počátku 80. let byl opět zbaven státního souhlasu k výkonu duchovenské činnosti. Po získání souhlasu byl přeložen do Chválenic u Plzně a po roce 1989 se vrátil do karlínské farnosti u kostela sv. Cyrila a Metoděje.

Otec František Kohlíček celý život sloužil a nečekal uznání ani vnější úspěšnost. Byl neustále připraven pomáhat a v každé životní situaci hledal skulinky a příležitosti, jak by mohl spáchat nějaké dobro.

Vybral R. Jozíf

...VEŘÍM VE SVATOU CÍRKEV OBECNOU...

Duch svatý, „viděný a slyšený“ (Sk 2,23) po celém světě až do skonání věků, to je církev. Ona je místem, kde se projevuje svým dílem sjednocování, svatosti a lásky.

Dílem Ducha svatého je obracet svět.

Kristus nemá nástupce nebo zástupce, jak se chybně říká. Kristus je živ.

Z vykonávání této moci, představovat ve světě živého Krista, pramení radost. Ne Krista reprezentovat, ale znovu představovat, zpřítomňovat.

Křesťanský apoštolát znamená ukazovat Ducha, činit ho viditelným tím, že mu dáváme tělo. Kristovu tvář mohou naši současníci vidět jedině v našich bratrských společenstvích.

Kdo z nás ukazuje církev? Kdo z nás se setkal s církví? Kdo viděl ten div, že se lidé milují? Kdo se bude podílet na jeho uskutečnění?

Pokud kolem svých dětí nevytvoříme prostředí dospělých, kteří se mají rádi, neukážeme jim církev. Jejich víra bude bezpředmětná, neúčastní se Kristova Vzkříšení. Důkaz, že Kristus vstal z mrtvých, je totiž v tom, že žije. A Kristus žije tam, kde se lidé milují jeho láskou.

Uloha skutečně živé farnosti, skutečného bratrství je v tom, že odhaluje tvář vzkříšeného Krista, tedy činí Krista viditelným.

(KRÉDO, promluvy Louise Evelynho)

Bohdan Chudoba

* 21. 11. 1909 Brno, † 2. 1. 1982 Madrid

Byl synem Františka Chudoby, literárního historika a zakladatele anglistiky na FF MU v Brně. Po maturitě na Klasickém gymnáziu v Brně (1928) studoval historii na FF MU, kterou končil v roce 1932. Pobýval na studiích v Londýně, Oxfordu, Vídni, Římě, Madridu. Pracoval v archivech evropských metropolí (Řím, Paříž, Madrid), překládal (z němčiny a angličtiny), věnoval se publicistice. V letech 1939-1945 působil jako středoškolský profesor na gymnáziu v Tišnově, pak na Klasickém gymnáziu v Brně.

Po roce 1945 byl politicky činný v lidové straně; netajil se svým křesťanským názorem a upozorňoval na nebezpečí protidemokratické totality. V květnu 1946 byl zvolen poslancem ČSL, pracoval ve výboru pro věci zahraniční a ve výboru pro školství a vzdělávání. V témže roce byl také členem čs. delegace na mírové konferenci v Paříži. V roce 1948 odešel do exilu; Krátce pobýval v Německu, poté odešel do Francie. V roce 1949 se usadil ve Spojených státech a přednášel historii a politologii na řadě univerzit. Od konce padesátých let pobýval opakovaně ve Španělsku, kam se později trvale přestěhoval.

R.Jozíf

Král českých komiků

Vlasta Burian (celým jménem Josef Vlastimil Burian) se narodil 9. dubna roku 1891 v Liberci v rodině krejčího. V Burianových deseti letech se rodina přestěhovala na pražský Žižkov, tady pak Burian vystudoval obchodní školu a nastoupil na místo příručího v obchodě s textilem.

Za první světové války začíná Burianova herecká kariéra - nejprve v předměstských, periferních scénách a kabaretech, později je angažován ve smíchovském Švandově divadle, v kabaretu Rokoko či ve Vinohradském divadle. Jako herec vyniká svým smyslem pro improvizaci a groteskní nadsázku, je talentovaných imitátorem, charakteristickým rysem jeho herectví je bohatý rejstřík mimických prostředků.

V roce 1925 pak Vlasta Burian založil svou vlastní divadelní scénu (v místě dnešního pražského Divadla Komedie) - jako ředitel této scény pak působil do roku 1944.

Před filmovou kamerou debutuje Vlasta Burian poprvé v roce 1923, ještě v období "němého filmu".

Burianovým prvním zvukovým filmem byl film M. Friče z roku 1930 C. a k. polní maršálek - po obrovském úspěchu tohoto snímku je pak Vlasta Burian obsazován do mnoha dalších úspěšných komediálních filmů. Od poloviny dvacátých let do konce druhé světové války patří Vlasta Burian k neobsazovanějším českým hercům, jeho divadlo patří k nejnavštěvovanějším.

V roce 1944 přichází ale v Burianově hvězdné kariéře prudký zlom - v září tohoto roku jsou všechna česká divadla z nařízení okupačních úřadů zavřena: zavřeno je i divadlo Burianovo, jeho činnost pak již nebude (pod Burianovým vedením) nikdy obnovena - po skončení druhé světové války je totiž Vlasta Burian 24. května 1945 zatčen a nespravedlivě obviněn z kolaborace s německým okupačním režimem za druhé světové války, nakonec je pak i odsouzen - několik měsíců je vězněn, je internován i v pracovním táboře, po propuštění pak až do roku 1950 nesmí veřejně vystupovat. Přitom je prokazatelné, že za okupace pomáhal spoustě lidí.

Poté, co mu bylo umožněno vrátit se na divadelní jeviště, byl angažován v divadle v Kladně, poté působil tři roky v Hudebním divadle v Karlíně, jeho herecká kariéra nakonec končila v zájezdních estrádních pořadech. Hloupostí a zlovůlí mocných byl naprosto zlomen. A tak místo aby v době míru dosáhl skutečného vrcholu a světových vavřínů, odešla největší legenda našeho filmu do hereckého nebe prakticky zapomenuta.

Vlasta Burian zemřel v Praze 31. ledna 1962, plně politicky a společensky byl rehabilitován až v roce 1994, v roce 2002 byly pak jeho ostatky přeneseny z pražského vinohradského hřbitova a po mši svaté uloženy na Vyšehradě.

R.Jozíf

srdce i pro ty, kteří nesplňují dokonalou představu ideálního katolíka. I pro ty, kterým se život nepovedl, kteří to podělali, kteří jsou z lidského hlediska 'odepsáni'.

A od synody si slibuji, že se věci začnou dít.

Mája S.

Vám všem, kteří jste si našli čas a nebáli se formulovat své myšlenky – **DĚKUJEME.**

Peleš lotrovská

Co všechno bych ti mohl vyčíst, církvi, a přece jak velice tě miluji! Kolik utrpení jsi mi způsobila, a přece za co všechno ti vděčím!

Dala jsi mi tolik pohoršení, a přece jsem díky tobě pochopil, co je svatost. Nenašel jsem na světě většího tmáře, než jsi ty, nenašel jsem nikoho, kdo by byl pohotovější ke kompromisům a falši než ty a – nesetkal jsem se s ničím ušlechtilejším a krásnějším.

Kolikrát jsem měl chuť zabouchnout před tebou dveře své duše a kolikrát jsem prosil, abych směl zemřít v tvém náručí.

Je zbytečné chtít v církvi hledat něco jiného než právě toto tajemství neomylnosti a omylu, svatosti a hříchu, slabosti a odvahy, věrohodnosti a nevěrohodnosti.

Ti, kteří sní o tom, že by církev mohla být někdy jiná, mrhají časem a začínají stále znovu od nuly. A kromě toho tak jen dokazují, že nepochopili, jaký je člověk.

Neboť tato směsice dobra a zla, velikosti i bídy, svatosti a hříchu, to jsem ve skutečnosti já sám. Je ve mně všechno. Žije ve mně Adam i Kristus.

Je těžké oddělit od sebe nános Adamova hříchu od průzračnosti Ježíšova prorockví. Pokud si „v domě modlitby“ připadám jistý a neberu vážně Ježíšovu výtku, že jsme ho proměnili v „peleš lotrovskou“, je to pýcha.

Nebojme se to říci. Hrozná slova, která Ježíš vyřkl na adresu chrámu, nebyla určena pouze chrámu v Jeruzalémě, kde velekněží plánovali jeho smrt. Byla určena každému z nás a každému z našich kostelů.

Je-li to pravda, že skutečnost církve nemohu oddělit od skutečnosti světa, pak musím být při posuzování toho, co se děje okolo mne, pokornější. Na hříchu světa mám svůj podíl!

(Hledal jsem a našel jsem, Carlo Carretto)

Odpověď na Anketní otázku: CO JE PRO VÁS VE FUNGOVÁNÍ CÍRKVE DŮLEŽITÉ A CO BY SYNODÁLNÍ PROCES MOHL V CÍRKVI ZMĚNIT?

Papež František na začátku Synodální cesty (syn-spolu, odos-cesta – SPOLU NA CESTĚ) vybízí všechny věřící k otevřenosti, ke komunikaci beze strachu a k naslouchání druhým. V jeho nahlédnutí je zřejmé, že Církev stojí před mnohými problémy a je třeba je vidět a řešit.

Všechny odpovědi jsou bezesporu poctivým zamyšlením nad společnou cestou církve; možná i dobrým materiálem k promýšlení nám – jak se zapojit, a našim pastýřům - jak vést.

V církvi je pro mě důležité vnímat zprostředkované Slovo Boží, projevy Ducha svatého a dotek Ježíše Krista mezi lidmi. Synoda by mohla prolomit strach z projevů Ducha svatého skrze kohokoliv ze společenství věřících. Mohla by prohloubit důvěru k laikům a k jejich ochotě podílet se na chodu církve. Synoda by mohla rozlišit tradici a tradicionalismus a pomohla toto změnit. Mohla by odvážně sdělit ústy věřících, kde cítí a vnímají cestu církve v tomto světě, co je prošlo v čase a co je naopak potřeba prohloubit. A hlavně aby pomohla pochopit našim duchovním pastýřům, že má cenu mluvit, naslouchat a spolupracovat s věřícími.

Ing. Jiří Malíř

Bylo by dobré, kdyby Synoda pomohla lepší komunikaci napříč církví. Kdyby se našel širší prostor pro sdílení pozitivního i negativního dění v církvi. Kdyby věřící pochopili nutnost být a mluvit spolu i mimo kostel; o svém hledání a nacházení cest k Bohu s Evangeliiem v ruce. Zároveň se také obávám, aby Synoda nezapříčinila konflikt a ještě hlubší rozdělení církve. Jak nám připomínají naši biskupové, církev není demokratická; a hierarchické vedení je dané. Ale nejvíc se obávám nezájmu věřících a mávání rukou – mě se to netýká. Jsem spokojen sám se sebou, se svým místem v kostelní lavici.

Marie Večeřová

Důležité pro fungování církve považuji obětavou službu obyčejných farářů a všech kněží, kteří dělají tzv. „černou práci“ a žijí podle své víry. Nešilhají po vyšších postech a jejich ryze je v práci a opravdovosti.

K Synodě a případnému výsledku jsem skeptický. Papež vybízí věřící k promýšlení, sdílení a diskusi; a naši církevní představitelé v detailních propozicích zaujímají stanovisko: „Ale pozor, nejsme demokracie!“ Nevím, možná budu překvapen.

Ivo Večeřa

Fascinuje mě celosvětový pokus papeže Františka o tuto společnou - synodální cestu církve. Jaký bude závěr a vyhodnocení? Trochu se obávám, ale víc se těším na ovoce této snahy. Jsem věřící optimista.

Josef T.

Každé společenství, ať světské nebo církevní, má být naprosto svobodné, ale samo musí být vedené pevnou rukou. Církev katolická má jako celek ve vínku neposkvrněnost Nevěsty Kristovy, ale pod mikroskopem drama jednotlivých životů. Životů, postojů a rozhodnutí, které mohou být dobrým i špatným příkladem, které mohou vést okolí k dobrým i špatným koncům. Navíc s tenkou hranicí mezi nimi ... Tento rozpor je zásadní, neměnný a synodálním, nebo i jiným procesem, neovlivnitelný.

Stanislav Javora

Je pro mě důležité, aby měl v církvi každý své místo - vždycky. Aby byla náruč církve otevřená pro všechny, ale nikoli, aby byla otevřená všemu! Co se synody týká, jsem ráda, že je. Ale co s ní? Mám nedůvěru „něčeho shora“, co někde vyšumí, nějak se upraví. A moc bych si přála, aby synoda nebyla „elitářská“ (pro „pravověrné a vzorné“). Ale pokud se podaří, pokud nezůstane jen na papíře, pokud to bude proces... a velký proces, pak je to velká věc.

A co by mohla změnit? Naslouchání! Uvědomění si podstaty – kořenů. Uvědomění, že se potřebujeme navzájem (zasvěcení a laici) a máme v církvi své místo. A že jdeme společně stejným směrem! A živá církev se může stát kvasem.

Jen být pevný ve víře a v naději a zvednout hlavy!

Martina Zichalová

Nemyslím si, že synodální proces bude ku prospěchu církve. Synodální proces bude spíše napomáhat dalšímu umenšování církve. Církev je hierarchická organizace, založená na pravdách evangelia a tradice a tyto pravdy jsou absolutní, neměnné. Pokud je cílem synody „dát vzkličít snům“, probudit prorocké a vize, nutně to bude uvádět do nejistoty pravdy, na kterých je církev založena.

Máme jeden příklad z nedávné historie. Michail Gorbačov chtěl probudit letargické funkcionáře komunistické strany a dát naději na změnu všem občanům. Vyhlásil „glasnost“ tj. nebojte se říci svůj názor, diskutujte. Ovšem v diskuzi se pravda znejasnila a hierarchie komunistických funkcionářů zvyklých přijímat jasné direktivy z centra, se zhroutila.

Jan Svatoš

Na fungování církve je důležité FUNGOVÁNÍ církve a vnitřní definice toho, co nebo kdo církev vlastně je. Jsem skeptik. Aktuální synodální proces toho mnoho nezmění. Musela by být zajištěna kontinuita přes pontifikát vícero osvěcených papežů, protože se jedná o dlouhý, dlouhý proces. Ale proč to alespoň nezkusit, že?

Jaromír, dělník

Je pro mne jako pro katolickou křesťanku důležité, abych se ve své církvi cítila dobře, abych se v ní cítila opravdu jako doma, tzn. přijatá, milována, chápána, respektována, abych směla být pravdivá beze strachu, že mne budou soudit, že nezapadnu, když budu mít odlišný názor než ostatní. A aby můj názor, můj hlas byl brán vážně, přesto, že jsem žena, a přesto, že jsem laik.

Toužím po církvi mateřské, laskavé, plné života, která připomíná rodinný dům, ve kterém to fakt žije, a ne jakési muzeum, nebo skanzen.

Toužím po církvi, která vnímá znamení času a dokáže na ně moudře a citlivě reagovat, která se nebojí vykročit ze zajetých kolejí. Po církvi, která není uzavřeným spolkem, která dokáže mít otevřenou náruč i otevřené